

BOGOLJUB

VTUJINI

Štev. 3., Leto II. VERSKI TEDNIK Nedelja, 23. avgusta 1947.

BREZMADEŽNO SRCE MARIJINO

"Kar prihaja iz človeka", je rek- kel, "tisto človeka omadežuje". Kajti od znotraj, iz človeškega srca, prihajajo hu- dobne misli, prešuštva, nečistovanje, uboji, tatvine, kriva pričevanja, lakomnost, zlob- nost, zvijačnost, razuzdanost, zavist, bo- gokletstvo, oholost, nespamet. Vse te hudobije prihajajo od znotraj in človeka omadežujejo.

Človeško srce je vir, iz katere- ga vre vse dobro in slabo. Če je ta vir čist, je čisto vse, če je kalen in umazan, je kalno in umazano vse.

1. Brezmadežno Srce -- naš vzor.

Marijino Srce je bilo in je pre- čisti vir, iz katerega je izhajala vsa čednost in lepota. Vir največje ponižnosti, najmočnejše ljubezni in navezanosti na Boga, najgloblje vdanosti v božjo voljo, vir nesebične požrtvovalnosti za bližnjega, vir največje čistosti. Njeno Srce je bilo brezmadežno, zato so iz njega izhajale brezmadežne misli in želje, brezmadežne besede in dela.

Naša pobožnost do brezmadežnega Srca Marijinega ne bo prava toliko časa, dokler ne bodo vsi naši naporí šli za tem, da svoje srce očistimo vsega kalnega in umazanega, vsega kar ni v skla- du z božjo voljo in ga skušamo v tem eziru napraviti čimbolj po- dobnega Marijinemu Srcu. Tako, da bodo tudi v naših srcih začele odganjati čednosti Marijinega Srca. To Srce mora biti v svoji lepoti in čisti brezmadežnosti našim srcem neprenehoma vzor, kateremu se moramo približati za vsako ceno.

2. Brezmadežno Srce - naša pomoč in zavetje.

To brezmadežno Srce pa je obenem tudi materinsko Srce najboljše matere. Z vso veliko in najskrbnejšo ljubeznijo bije vedno za nas, svoje drage otroke. Toliko ni nobena mati pretrpela, nobena toliko žrtvovala za svoje otroke, kot je to storila Marija, zato tudi nobena materinska ljubezen ni tako velika kot Njena. V kolikor večji nevarnosti smo, toliko večja je Njena skrb za nas; v kolikor večji stiski živimo, toliko bolj je njena ljubezen pri- pravljena pomagati.

Človeštvo naših časov je na to materinsko Srce začelo po- zabljeni. Zato pa ga je Ona sama znova pokazala, znova nas opozori- la, kje je naša rešitev.

Kot najboljša mati gre za izgubljenim otrokom, trpi zanj, prosi zanj, ga išče, dokler ga ne najde, tako se je izkazala v teh strašnih časih Mati božja izgubljenemu človeštvu. Njeno materinsko Srce ji ne da miru. Kliče, išče, svari, vabi, da bi rešilo svoje otroke strašne pogube. Na eni strani roti in prosi svojega božjega

Sina, naj se usmili in prizaneše, na drugi strani roti in prosi svoje otroke, naj se spametujejo, nehajo žaliti Boga in se ponižno in skesano vrnejo nazaj k Njemu, da jim bo prizanešeno s še hujšimi kaznimi. Sviri nas, pomoč nam obljublja in pot nam kaže, kako naj to storimo.

Razmislimo malo te besede ob prazniku Njenega brezmadežnega Srca, ki ga je Cerkev v usodni uri postavila vsemu človeštvu kot edino znamenje rešitve.

Preustvarimo svoja srca po vzoru Njenega brezmadežnega Srca. Zatekajmo se z vso gorečnostjo k temu Srcu, ki je prepolno ljubezni in usmiljenja do tako globoko padlega človeštva. Prosimo to Srce, da nam vendarle s svojo mogočno priprošnjo izprosi pri svojem Sinu rešitev naših duš in, če je to v načrtih božje Previdnosti, tudi rešitev iz naših telesnih stisk in trpljenja.

B r e z m a d e ž n o S r c e M a r i j i n o,
b o d i n a š e r e š e n j e !

VNEBOVZETI

V nebesa je odšel Gospod,
z njim šlo je Matere Srce
na tisto najsrečnejšo pot,
kjer ne teko nič več solze.

Od hrepenenja silnega,
Brezmadežna, umrla si,
izlila žalost, bol Srca
v objem presrečne večnosti.

Smrt je objela ti telo,
za kratek čas zaspala si,
tvoj Sin pa s svojo je močjo
življenje znova vrnil ti.

Trohnoba ni ranila te,
ker si Brezmadežna bila,
v nebesa poveličana,
Marija, k Sinu si odšla.

Nad svete zборе angelske
te je povišal božji Sin,
zato si radost, upanje
otrokom solz in bolečin.

PREJELA SI PLAČILO SVOJE

Marija, ki si govorila:
"Glej, dekla sem Gospodova",
križ s svojim Sinom si nosila
in smrt njegovo gledala:
Bog je poplašal ti trpljenje,
po smrti je obudil te,
povabil v večno te življenje,
vzel srečno te v nebesa je.

Marija, vnebovzetje tvoje
nam razsvetljuje temno pot,
prejela si plačilo svoje,
s teboj na veke je Gospod.
Ti upanje nam v srcih vžigaj,
tolaži nas v begunskih dneh,
v nebesa naše duše dvigaj,
kjer nas ne bo vznemirjal greh!

BOŽJA PREVIDNOST

Napačno predstavljanje.

Ljudje današnjega časa so zelo nagnjeni k temu, da si Boga predstavljajo kot neko oddaljeno bitje, ki kraljuje visoko gori v nebesih; za svet se dosti ne meni; kaj se dogaja na svetu, ga ne zanima. In večkrat se celo zdi, da svoje zveste pusti na cedilu - kakor pravimo.

Tudi med nami pogosto slišimo besedo usoda. Kar ti je namenjeno, to se bo s teboj zgodilo. Proti svoji usodi ne moreš nič narediti. Mnogi takemu mnenju podlegajo, drugi pa tako samo govorijo, ne da bi pomislili, da je zmoten nauk, ki ga Cerkev obsoja.

V težkih časih živimo. Negotova bodočnost nas spravlja v malodušnost. Da nas ta negotovost ne bo strla, moramo poznati krščanski nauk o božji previdnosti. Zaupanje v božjo previdnost je najmočnejša opora v težkih preizkušnjah. Zaupanje v božjo previdnost dela iz slabotnih ljudi junake, ki gredo zmagoslavno skozi vse preizkušnje. Taki junaki živijo tudi med nami.

Božja skrb za svet.

Naš Gospod Jezus Kristus je videl, kako ljudje, ki hodijo za Njim, ki poslušajo Njegove besede in občudujejo Njegova dela, skrbijo za zemeljske dobrine. Ta skrb je tako velika, da so z vsemi mislimi in z vsem srcem vedno pri zemeljskem. Govori jim o zakladih, ki jih uničujeta molj in rja. Za te minljive zaklade žrtvujejo otroci tega sveta vse, pogostokrat tudi svojo neumrjočo dušo. Kristus uči drugače: "Nabirajte si zakladov v nebesih" (Mt 6,20).

Gospod ne zahteva od nas, da bi se temu, kar je potrebno za zemeljsko življenje, odpovedali. Hoče, da storimo svojo dolžnost, vso skrb pa prepustimo božji previdnosti.

"Ne bodite v skrbeh za svoje življenje, kaj boste jedli, tudi ne za svoje telo, kaj boste oblekli. Ali ni življenje več kot jed in telo več kot obleka? Pogledjte ptice pod nebom: ne sejejo in ne žanjejo in ne spravljajo v žitnice, in vaš nebeški Oče jih živi. Ali niste vi veliko več vredni kot one? Kdo izmed vas pa more s svojo skrbjo dodati svoji postavi en komolec? In za obleko kaj ste v skrbeh? Pogledjte lilije na polju, kako rastejo; ne trudijo se in ne predejo, a povem vam, da se še Salamon v vsem svojem sijaju ni oblačil kakor katera izmed njih. Če pa travo na polju, ki danes stoji in se jutri v peč vrže, Bog tako oblači, ne bo li mnogo bolj vas, maloverni? Ne skrbite torej in ne povprašujte: "Kaj bomo jedli ali kaj bomo pili ali s čim se bomo oblekli?" Zakaj po vsem tem povprašujejo pagani. Saj ve vaš nebeški Oče, da vsega tega potrebujete." (Mt 6, 25-32).

Bog je Oče.

Sv. Janez pravi, da smo iz Boga rojeni (Jan 1, 13). To rojstvo se je izvršilo po svetem krstu. To je nauk tridentinskega cerkvenega zbora. Ker smo iz Boga rojeni, je Bog naš Oče.

Tudi v edini molitvi, ki jo je Jezus učil, ima Bog samo en naslov: "Oče naš". V znamenitem govoru na gori, v katerem je Jezus razlagal glavne člene vere in nove postave, imenuje petnajstkrat Boga - Očeta.

Zaupajmo Očetu!

Kristus pogostokrat uči, da moramo zaupati nebeškemu Očetu in vse svoje skrbi za bodočnost prepustiti Njemu. Mi smo njegovi otroci, otroci Previdnosti, ki najbolj modro vodi in vlada svet. Mi smo njegovi učenci. In svojih ne bo zapustil. "Tako sladko je imenovati Boga Očeta", je dejala sv. Terezija Deteta Jezusa. Preložimo Nanj vso skrb za bodočnost.

Zaupanje v božjo previdnost dela svetnike.

"Vedeti, da si otrok božji, in hoteti biti otrok božji, v tem je vsa skrivnost svetosti... Ta otroški duh je značilen za svetnike, ali še boljše: Ta duh dela svetnike". To so besede sv. arškega župnika. Svet je tisti, ki je v resnici udan Bogu Očetu. Ta udanost mu olajša trpljenje in daje moč za vztrajnost.

Lep zgled božjega otroštva in zaupanja do dobrega Očeta nam je dala sv. Terezija Deteta Jezusa. "Če me najdete zjutraj mrtvo, ne žalujte. Dobri Bog - Oče je prišel enostavno po-me, tako recite".

Samo Bog.

Ne zaupajmo svetu. Svet je spremenljiv in nestalen. Danes obljublja, jutri vzame besedo nazaj; danes smo mu všeč, jutri nas odklanja in nas ne mara poznati. Kdor gradi na ta svet, na njegove obljube in na njegovo moč, bo doživljal poraze in razočaranja. Ako se mu človek preda, obljubi vse. Ko človek potrebuje njegove pomoči, ga zapusti. Dokler ustrezate njegovim željam, je za vas, ko pa potrebujete njegove pomoči, vas ne pozna. Gorje mu, kdor gradi na obljube tega sveta, zakaj svet ga bo pokopal v svojih razvalinah.

Samo Bog je vreden našega zaupanja. Bog je zvest vsem svojim obljubam. Kdor Nanj gradi, ne bo osramočen in tudi ne zapuščen. Samo Bog ima razumevanje za vse naše potrebe in stiske. Bog je v svoji pomoči in v svojem razumevanju velikodušen. Res je, da vedno ne odvzame križa, ko ga prosimo, da pa vedno svojo pomoč, da križ lažje nosimo. "Moj jarem je sladak in moje breme je lahko".

Bog ve, kaj dela in dopušča. On ima veličasten načrt za posameznike in narode. Predajmo se mu z vsem zaupanjem in pustimo, da ga izpelje. Mi ne razumemo vedno poti, po kateri nas vodi. Vendar sprejmimo, kar zahteva od nas, saj verujemo v Njegovo modrost, vsevednost in dobroto. Naša rešitev je samo v tem: da se vsi in vsak posameznik vdano z otroško zaupnostjo prepustimo njegovi Previdnosti. Ako nam je Bog skazal to milost, da smo deležni njegove božje naračave, njegovega božjega življenja, da smo njegovi otroci, potem more storiti in dopustiti, da pride nad me samo to, kar je v mojo srečo. Pot, po kateri me pelje Bog, je pot k sreči, čeprav je ta pot tesna, trnjeva, ozka, čeprav pelje skozi begunstvo. To je skrivnost, ki se je ni mogoče naučiti iz knjig, to je lepota, ki je ne opisujejo besede, samo milost božja, ki jo v duši nosiš, ki odkriva neizmerno srečo, ki je svet ne pozna, ker je pogosto združena s križem.

Oče ve, kaj je zame primerno in potrebno. Oče vidi bolj daleč kakor jaz. Jaz vidim le sedanjost. On vidi prihodnost, jaz gledam pod vidikom časnosti, Oče gleda pod vidikom večnosti. "Vemo, da tistim, ki Boga ljubijo, vse primore k dobremu" (Rim 8,28).

Bog more obrniti tudi slabo v dobro.

Kako nam je včasih hudo, ker je na svetu toliko hudobije! Kako nas bolijo krivice, ki jih gledamo in pogosto tudi čutimo. V

svoji človeški slabosti se večkrat vprašujemo: Zakaj Bog vse to dopušča, zakaj Bog ne naredi reda na svetu?

To je človeško govorjenje. Le pomislimo, kaj bi bilo z nami, če bi Bog vsak greh takoj kaznoval? Bog je z nami potrpel, dokler nismo spoznali svojih grehov in se k Njemu obrnili. Mi, nekdanji božji sovražniki po grehu, smo danes v njegovi službi. Njegovi prijatelji smo postali, pa ne samo prijatelji, celo njegovi otroci smo. In kolikerkoli med nami živijo in delajo zato, da bi tudi drugi postali pravi božji otroci?

Bog visoko spoštuje človekovo svobodno voljo. Nobanemu je ne mara vzeti, tudi hudobnežu ne. Vsak se mora prostovoljno odločiti zanj ali proti njemu. Ker se mnogi v svoji nespameti obračajo proti njemu, je na svetu hudo. Toda Bog more nasledke hudobije obrniti v dobro. Lep primer je egiptovski Jožef, ki so ga bratje prodali v sužnost. Pa jim je on rešil življenje v lakoti. "Vi ste mi slili hudo zoper mene, Bog pa je tisto obrnil na dobro!" (1 Moz 50, 20).

Hudo je, kadar je preganjanje Cerkve. In vendar preganjanje dela velike ljudi, junake, mučence. Mučenci, poznani in nepoznani, tisti, ki so prelili kri, ali pa trpijo in so zapostavljeni, zaničevani in zasramovani zaradi tega, ker so zvesti Kristusu, so največja moč kraljestva božjega na zemlji - Cerkve, so uspešno orožje v božjih rokah proti spvražnikom božjim in proti hudobnemu duhu; oni so odlika Cerkve, ponos Kristusa samega. Kdor spada med nje, je srečen, njegovo življenje je bogato in rodovitno ne samo za njega, ampak za vso Cerkev. Blagor mu, ki se tega zaveda, zakaj njegovo življenje je polno miru in blagoslova božjega.

Tudi naše življenje je lahko bogato in rodovitno.

Naj bo naše življenje za ta svet še tako brezpomembno in nekoristno, za Boga in njegovo kraljestvo je lahko bogato. Pogoji pa je Kristusovo naročilo: "Iščite najprej božjega kraljestva in njegove pravice, in vse to se vam bo navrglo." (Mt 6, 33). Bog, njegove zapovedi, to je tisto, za kar moramo živeti v prvi vrsti.

Posnemajmo Marijo!

Posnemajmo Marijo! Pregarjali so njenega božjega Otioka. Morala je bežati, ponoči, preko puščave, brez varstva, brez sredstev, v negotovost, v tujino. Njeno begunstvo je trajalo dolgo časa. Je zato tožila? Godrnjala? Je razpravljala o božjih načrtih? Junaško je sprejela nase žrtev. Slepo je sledila božjim načrtom, ker je vedela, da je Bog neskončno moder, da Bog bolje ve kot ona, kaj je bolj primerno za njeno dobro in kaj je v korist celemu svetu.

IZ MOLITVENIKA

STARE IN NOVE ZAVEZE - KNJIGA PSALMOV.

Psalm 4

(Večerna molitev stiskanega človeka.)

Ko te kličem, me usliši, Bog pravice moje
ti, ki si v bridkosti me podpiral;
usmili se me in usliši prošnjo mojo. -

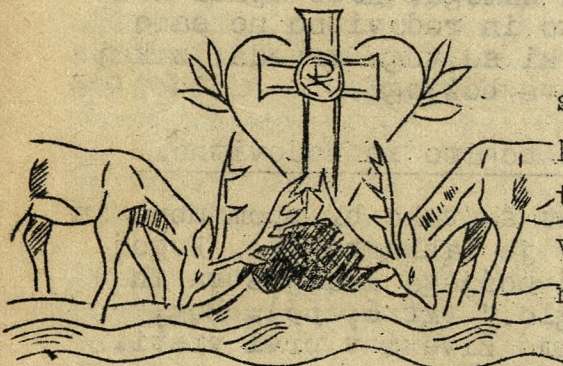
Ljudje, doklej boste zakrknjenih src?
Zakaj ljubite, kar nič ni, in iščete laži?
V dite : svojega izvoljenca Gospod odlikuje,
uslišal me bo Gospod, ko ga bom klical.

Strah naj vas prevzame in nikar ne grešite,
premišljajte sami pri sebi, kadar ležete, in molčite.
Pravične daritve opravljajte
in potem upajte v Gospoda.
Mnogi pravijo: "Kdo nam bo kaj dobrega dal?"
Razlij na nas luč svojega obličja, o Gospod!

V moje srce si položil veselje
večje kot je veselje tistih, ki spravljajo
bogato letino pšenice in vina.
Tako brž ko se vležem, v miru zaspim,
Zakaj ti sam, Gospod, mi daješ varnost.

ŽIVLJENJE BOŽJIH OTROK

Kristus varuje Cerkev zmot.

"Jaz sem z vami vse dni do konca sveta" (Mt 28,20). Kristus živi v Cerkvi. Kristus se ne more motati. Kjer je Kristus, tam ni zmote. On sam po sv. Duhu vodi in varuje Cerkev, da se v verskih in nraavnih naukih ne more zmotiti.

Zato smo pa Cerkvi v verskih in nraavnih rečeh dolžni pokorščino. "Kdor pozna Boga, nas posluša, kdor ni iz Boga, nas ne posluša. Iz tega spoznavamo duha resnice in duha zmote." (I Jan 4, 6) "To pa pravim, da bi vas nihče ne pre-motil s spretnim pregovarjanjem." (Kol 2,4).

V Cerkvi živi Kristus po svoji oblasti.

Kristus ni hotel samo, da bi bili njegovi apostoli le oznanjevalci božje besede. Postavil jih je za pastirje svoji čredi. Oni so vidni pastirji, Kristus sam pa je neviden pastir.

"Kakor je mene poslal oče, tudi jaz vas pošljem". Torej: Vi imate isto oblast kakor jaz. "Dana mi je vsa oblast v nebesih in na zemlji" (Mt 28,18). "Pojdite torej in učite vse narode... učite jih spolnjevati vse, kar koli sem vam zapovedal" (Mt 28,20). Tako je Kristus zaupal apostolom skrb, da se njegova Cerkev širi in da verniki spolnjujejo vse, kar Kristus nalaga. S tem jim je tudi naložil dolžnost, da skrbje za naslednike do konca časov. Na-

sledniki bodo nadaljevali začetno delo in se žrtvovali v dobro vseh.

Med vsemi apostoli pa je Kristus najbolj odlikoval Petra, ko ga je izbral in določil za prvaka apostolov. "Ti si Peter -Ska=la - in na to skalo bom sezidal svojo Cerkev... In dal ti bom ključne nebeškega kraljestva. In kakrkoli boš zavezal na zemlji, bo zavezano v nebesih, in kakrkoli boš razvezal na zemlji, bo razvezano v nebesih." (Mt 16, 18-20). "Pasi moja jagnjeta, pasi moje ovce" (Jan 21, 15-17). V čredi ovce čujejo nad svojimi malimi, pastirji pa imajo nalogo, da skrbe za prve in druge. V Cerkvi imajo škofje dolžnost, da čujejo nad svojimi verniki v škofiji, naslednik Petrov, papež, pastir vseh pastirjev, pa ima oblast nad vsemi škofi, duhovniki in verniki.

Kristus je dal svojo oblast pastirjem svoje Cerkve. V njegovem imenu/nalagajo, kar je božja volja, določujejo, kar zahteva Bog, in razlagajo, kakor je primerno času, nespremenljiva načela božjega nauka. Naša dolžnost je, da smo jim pokorni. Zakaj kdor se njim upira, se Kristusu samemu upira. Nepokorščina papežu ali škofu v stvareh vere ali nravnosti je greh in velika ovira v duhovnem življenju. Kristus živi v vseh, ki so v milosti božji. Na posebno odličen način pa živi v papežu - svojemu vidnemu namestniku - in v škofih. V njih živi tudi s svojo oblastjo. Njegova volja je, da nas po nji vodijo, naša dolžnost pa, da gremo za njimi kakor ovce za pastirjem.

ŠKOZI VEKOVE HODI BOG

Prvenstvo rimske Cerkve priznavajo...

Sv. Ignacij Antiohijski pozdravlja v začetku 2. stoletja rimsko Cerkev kot "najodličnejšo v krščanstvu" in ji daje častni naslov "predsednica ljubezni". Sv. Irenej potrjuje rimsko prvenstvo, ko piše: Radi posebne prednosti mora soglašati z rimsko Cerkvijo vsaka druga cerkev.

Papež Viktor (189 - 198) je celo izobčil maloazijske cerkvene občine, ker so hotele še naprej praznovati Veliko noč po svojo in ne tako, kot je bilo v Rimu v navadi. Sv. Irenej sicer tako strogost graja, ne ugovarja pa, da bi papež ne imel pravice to storiti.

Že te maloštevilne priče jasno govore, da sta rimska Cerkev in njen škof veljala in bila priznana že od najstareših časov za čuvarja in učitelja apostolskega izročila. Ta odlika in to priznanje je rimski Cerkvi in njenim škofom ostalo skozi vsa stoletja, zmede in zapreke do danes in ji bo ostalo, dokler apostolska naloga Cerkve ne bo dopolnjena.

To dejstvo je veselo in tolažilno za nas katoličane. Naloga nam pa tudi velike, važne in odgovorne naloge. Ta dediščina nam

ni bila izročena kar tako, samo po sebi umevno. Vsak dan jo moramo znova z boji in žrtvami osvajati in potem v življenju v svetli luči pokazati tistim, ki je niso bili deležni, ali pa njene vrednosti prav ne razumejo. To je zahteva, ki je zlasti v naših časih zelo pereča, ko je toliko ljudi zgubilo notranje veselje nad Cerkvijo, ali pa postalo radi zunanjih stisk Cerkvi nezvestih.

Rast Cerkve na zunaj in na znotraj.

Iz svojega duhovnega in organizacijskega središča - Rima je začela mlada Cerkev počasi prodirati v posamezne pokrajine rimskega cesarstva. Kmalu so nastale cvetoče krščanske občine ob Renu, v Galiji, v Španiji, Severni Afriki, Egiptu in v vseh deželah ob Sredozemskem morju. Ne dolgo potem se je križ zasvetil že tudi izven rimskih mej v daljni Indiji.

Istočasno pa se urejuje in utrjuje Cerkev tudi na znotraj. Na čelu vsake občine je škof, ki je njena glavna duhovna glava, njen dobri pastir. Prve škofove so postavili apostoli sami, pozneje jih je redno volila cerkvena občina.

Škofom pomagajo duhovniki. Poleg duhovnikov so še dijakoni, ki imajo nalogo krščeovati, pridigati, deliti sv. obhajilo, pomagati pri obredih, skrbeti za red pri zborovanjih in pod škofovim vodstvom upravljati cerkveno imovino.

Tudi žene so udeležene pri delu prvih krščanskih občin. Vdove in druge žene, ki so sklenile, da bodo ostale samske, imajo važno službo pri krščanski dobrodelnosti; poleg tega pa skrbje in poučujejo druge žene.

Vse pa, ki imajo kakršno koli službo, odbira Cerkev z največjo skrbjo.

Medtem ko Cerkev tako raste na znotraj in na zunaj, se že zbirajo nad njo od vseh strani strašni, hudourni oblaki, ki groze, da jo bodo uničili, ali vsaj hudo prizadeli njeno notranjo povezanost in lepoto.

To bi se bilo gotovo tudi zgodilo, če ne bi bila zgrajena na po božjem vodstvu in na božjih temeljih, če ne bi vodil in ohranil s svojo močjo sv. Duh.

LUC NA POTI DOMOV

(Nadaljevanje.)

Mirko pa si je cel dan belil glavo z mislijo, kako bi mogel priti do viteza in dobiti svojo podobo nazaj. - Tudi njemu je prišlo na ušesa grozno pripovedovanje o podobarskem sabljaču. Ob tej novici se mu je posvetila v glavi pametna misel: "Hudirja, to se bo pa dalo krasno narediti! Če podobarski sabljač zve, da ima Lavretka podobo Matere božje, potem ji grozi nevarnost. Zato hitro na grad viteza svariti!"

Prebrisani gosji pastirček je bil prevesel, da se je vsa stvar zanj tako srečno začela. Če bo na ta način prišel pred viteza, se mora zdeti, da ga je prignala skrb za Lavretko.

Hitro steče do ribnika in si umije umazane nogo. Po pravi si srajco in suknjič, da bo čeden stopil pred viteza. Potem je oprezno šel proti gradu. Okna na gradu so bila odprta. Divji vojaški smeh se je grmeče razlegel iz soban. Švedski gospodje sede tam gori za mizami in pivajo.

Mirko stoji s svojimi bojičimi bosimi nožicami že na stopnicah in premišlja, kako bi začel. Kakemu hlapcu tega ne sme zaupati, saj bi ga kar na kratko pognal. Ali naj poišče Lavretko?

(Dalje prihodnjič.)

Izdaja pisarna narodnega delegata papeške misije v Triestu pri Lincu.